

Model rozwiązania:

Zdający reprezentując organ II instancji – Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, winien – w oparciu o przepisy art. 173 § 1 i 2 oraz art. 177 § 1 p.p.s.a. – sporządzić skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości (art. 176 § 1 pkt 1 p.p.s.a.). Jako strony zdający powinien wskazać skarżącego kasacyjnie Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Poznaniu oraz jako uczestników – Magdalenę Wąs i Macieja Wąs.

Formułując podstawy kasacyjne skargi do NSA zdający powinien skonstruować przede wszystkim (na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a.) zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 66 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 155 w zw. z art. 154 § 2 k.p.a. polegający na niewłaściwej wykładni, skutkującej wadliwym przyjęciem, że termin wykonania obowiązku usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, przewidziany w art. 66 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane jako procesowy nie podlega zmianie w trybie art. 155 k.p.a., podczas gdy prawidłowa interpretacja wskazuje na to, że termin ten jako określony w decyzji kończącej sprawę jest możliwy do zmiany w trybie art. 155 w zw. z art. 154 § 2 k.p.a.

Zdający powinien nadto skonstruować zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 174 pkt 2 p.p.s.a.), tj. art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw. z art. 61 § 1 w zw. z art. 155 i art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. przez błędne przyjęcie, że organy administracji budowlanej mogły dokonać rozpoznania wniosku wszczynającego postępowanie w przedmiocie zmiany terminu wykonania robót naprawczych, z pominięciem jego podstawy prawnej wskazanej w sposób jednoznaczny przez stronę, a tym samym zbędna była analiza dokonana w sprawie przez organy obu instancji mająca na celu ocenę występowania w sprawie słusznego interesu strony lub interesu społecznego, przemawiających za zmianą treści ostatecznej decyzji.

Zdający powinien, na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a., wnieść o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kasacyjnie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, na podstawie art. 203 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a. Nie ma możliwości sformułowania wniosku o rozpoznanie skargi przez sąd II instancji w oparciu o art. 188 p.p.s.a. Sąd wojewódzki nie dokonał bowiem rozpoznania istoty sprawy, nie oceniając czy w sprawie zachodzą przesłanki do zmiany decyzji ostatecznej wskazane w treści art. 155 k.p.a. (choćby istnienie interesu społecznego i słusznego interesu strony postępowania). W takiej sytuacji rozpoznanie skargi w trybie art. 188 p.p.s.a. stanowiłoby naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania sądoadministracyjnego.

Zdający powinien zająć stanowisko w przedmiocie zrzeczenia się rozprawy lub żądania przeprowadzenia rozprawy (art. 176 § 2 p.p.s.a.).

W uzasadnieniu skargi zdający winien podnieść fakt, iż zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w przypadku stwierdzenia, że obiekt budowlany jest w nieodpowiednim stanie technicznym, organ nadzoru budowlanego nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości, określając termin

wykonania tego obowiązku. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że decyzja wydana w oparciu o art. 66 ust. 1 Prawa budowlanego, w zakresie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, ma tzw. związany charakter. Wobec powyższego organ nadzoru budowlanego, w przypadku stwierdzenia, że obiekt budowlany jest w nieodpowiednim stanie technicznym, jest obowiązany w drodze decyzji nakazać usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Termin określony w takiej decyzji ustalany jest przez organ na zasadzie uznania. W związku z tym, zmiana decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, przeprowadzana w trybie art. 155 k.p.a., jest możliwa, jednak tylko w zakresie terminu wykonania robót naprawczych. Jeżeli bowiem decyzja ta ma w tym zakresie charakter uznaniowy, to co do zasady istnieje możliwość jej zmiany tylko w tej części w trybie art. 155 k.p.a. Z tych przyczyn Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni art. 66 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 155 w zw. z art. 154 § 2 k.p.a. przyjmując, że termin wykonania obowiązku przewidziany w art. 66 ust. 1 nie podlega zmianie w trybie art. 155 k.p.a. (cyt. za: wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 października 2020 r., sygn. akt II OSK 202/21; por. również wyroki NSA: z 11 marca 2020 r., sygn. akt II OSK 1168/18; z 10 marca 2021 r., sygn. akt II OSK 1946/19; z 2 października 2019 r., sygn. akt II OSK 2507/18; z 30 stycznia 2020 r., sygn. akt II OSK 706/18 i z 28 maja 2020 r., sygn. akt II OSK 2484/19).

Uzasadniając drugi zarzut skargi kasacyjnej zdający powinien podkreślić, że wniosek stron, sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika, jednoznacznie wskazywał na wolę zmiany decyzji w trybie art. 155 k.p.a. Treść żądania wszczęcia postępowania administracyjnego określa jego przedmiot i granice rozpoznawanej sprawy administracyjnej. Sprecyzowanie żądania może być dokonane wyłącznie przez stronę. Organ prowadzący postępowanie nie może ingerować w treść żądania dokonując jego swoistego sprecyzowania. Stosownie do treści przepisu art. 61 § 1 k.p.a. organ prowadzący postępowanie jest związany żądaniem strony, którego treść wyznacza rodzaj sprawy będącej przedmiotem postępowania. Co za tym idzie organ nie może dokonywać swobodnej kwalifikacji przedmiotu żądania. Wobec tego nieprawidłowy jest pogląd Sądu wojewódzkiego, że organ mógł załatwić sprawę z pominięciem wskazanego przez stronę trybu z art. 155 k.p.a. Takie bowiem działanie organu stanowiłoby w istocie naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy. (cyt. za: wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 października 2021 r., sygn. akt II OSK 202/21; por. również wyrok z 24 lipca 2001 r., sygn. akt IV SA 1091/99; wyrok z 26 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 559/08; wyrok z 16 lipca 2009 r., sygn. akt II OSK 1163/08 i wyrok z 11 lipca 2013 r., sygn. akt II FSK 2293/11).

Wykraczając poza granice powyższych zarzutów można też uznać, że wyrok WSA w Poznaniu w zakresie w jakim odwołuje się do możliwości zmiany terminu wykonania robót naprawczych w drodze postanowienia narusza przepis art. 123 k.p.a., z uwagi na to, iż nie ma on w niniejszej sprawie zastosowania, a co za tym idzie również wyrażoną w art. 6 k.p.a. zasadę praworządności.

Do skargi kasacyjnej zdający powinien dołączyć dwa odpisy skargi kasacyjnej dla uczestników oraz pełnomocnictwo do zastępstwa organu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym. Ponadto zdający może załączyć dowód wniesienia opłaty

skarbowej od pełnomocnictwa oraz odpis dowodu uiszczenia wpisu od skargi kasacyjnej.

Konkludując na prawidłowe rozwiązanie przypadku składają się:

1. prawidłowe oznaczenie sądu właściwego w sprawie i sądu za pośrednictwem którego wnosi się skargę kasacyjną;
2. prawidłowe oznaczenie skarżącego kasacyjnie i uczestników;
3. prawidłowe oznaczenie wyroku podlegającego zaskarżeniu i zakresu zaskarżenia;
4. oznaczenie daty skargi kasacyjnej w sposób spełniający wymóg zachowania terminu do jej wniesienia, a ponadto wskazanie daty doręczenia odpisu zaskarżonego wyroku wraz z uzasadnieniem;
5. prawidłowe skonstruowanie podstaw kasacyjnych (zarzutów);
6. prawidłowe skonstruowanie wniosków skargi kasacyjnej, w tym wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego;
7. prawidłowe sporządzenie uzasadnienia skargi kasacyjnej, stanowiącego wywód prawny będący spójnym i logicznym rozwinięciem skonstruowanych w skardze kasacyjnej podstaw kasacyjnych oraz wniosków;
8. podpis pełnomocnika pod treścią skargi kasacyjnej;
9. wykaz załączników do skargi kasacyjnej zawierających wszystkie wymagane załączniki, w tym również odpisy skargi kasacyjnej.

Skala ocen:

Zdający może uzyskać maksymalnie 30 punktów, z czego za:

1. spełnienie wymogów formalnych 0 – 6 pkt;
2. sformułowanie pierwszego zarzutu skargi wraz z jego zwięzłym uzasadnieniem 0 – 4 pkt;
3. sformułowanie drugiego zarzutu skargi wraz z jego zwięzłym uzasadnieniem 0 – 4 pkt;
4. sformułowanie wniosków skargi 0 – 6 pkt;
5. uzasadnienie skargi 0 – 10 pkt.

Zdający otrzymuje ocenę dostateczną przy uzyskaniu minimum 20 punktów.